

Onlar

Onlar onlar ışıyıp gecemizde ay kadınları,
ay kadınları,
onlar aşka örs alınları...

Onlar onlar ışıyıp gecemizde ay kadınları,
ay kadınları,
ey sevinç testileri, ey ışığın en yalınları!

Onlar onlar ışıyıp gecemizde ay kadınları,
ay kadınları,
Sedef kutularda kitlendi hep yarınları.

Onlar onlar ışıyıp gecemizde ay kadınları,
ay kadınları,
öfkemizin ifritine gebeyken saf karınları.

Ay kadınları,
ay kadınları,
oldular ah ölümün, zor demirin sırça kınları!

Sait Maden

Dolunay Gündemi

1. ellerin niye
niye böyle yumuşacık

gözlerin bana dağları hatırlatır
gözyaşların kandamarları sanki halkın.

2. ellerinin ucu bir mavi yolculuk
yuntdağında tek diri kalan kekik kokusu

onun da yüreği yoksulluk
neredeysen baharda dolunay uykusu.

3. gece güzeldir
şiir de öyle

karanlığı kurtlar sevsin
şiiri dolunay.

Halim Yazıcı

Gözlerin Gökyüzünde Bir Dolunay

Diyelim
ki sessiz gecede poyraz...

Sis çökmüş o heybetli dağlara;
yurdun da kar altında,
gözlerin gökyüzünde bir dolunay.

Diyelim ki sınımışın uzaklığın ihanetini.
Seslere çarpmış sesin,
ama ulaşmamış hiçbir yere nefesin...

Diyelim ki şarabın dökülmüş, suların kesik,
bu hayat seni bir oyuncak sanıyor.

Diyelim ki sana çıldırmak yasak, sana ağlamak
yasak, yarın yasak, düş yasak.
Diyelim ki üşüyorsun kısacık bir ömrün sığınağında;
bir çay bile ısmarlamıyor hayat!

Diyelim ki lekесiz hiçbir şey kalmamış artık;
sis çökmüş güvendiğin dağlara...

Kederli bir süvari ol,
Orda, sen orda!
Bıkma atını mahmuzlamaktan,
bıkma bu puştlar panayırında
berrak nehirlere aramaktan...

Yaslı bir kışa rehin düşse de günler,
kalbindeki tomurcuğu bahara büyüt;
o tomurcuk düşlerinin yağmuruyla ıslansın.

Çünkü her insan bir limandır başucunda tekneler;
çünkü herkesin hüznü kocaman, aşkları dalgın...
Kimi kanıyor şahdamarından,
kimi bozgununda yetim dervişan,
kimi aşklarıyla, düşleriyle perişan...

Yamalı yerlerinden kanıyor hayat,
tutunduğun günlerinden soluyor hayat.
Bu yüzden salıver düşlerini kendi uğruna yansın,
salıver düşlerini ateşlere abansın!

Tutunduğun günlerinden solarken hayat,
bıkma atını mahmuzlamaktan;
bıkma sendeki insan için,
derin uçurumlar arşınlamaktan...

Yaslı bir kışa rehin düşse de günler,
bir gün rüzgâr esecektir suların serinliğinden;
bir gün kırlangıçlar geçecektir göğün genişliğinden.

Yaslı bir kışa rehin düşse de günler,
kalbindeki tomurcuğu bahara büyüt,
o tomurcuk düşlerinin yağmuruyla ıslansın;
çünkü senin de bir ütopyan varsa,
i n s a n s ı n ...

Yılmaz Odabaşı

Metruk Dolunay

Bahçelerinde çiçekler açmaz teşbih suratlıydılar
Mehtap kuşanırlar mesafe ağlardılar

Mor büyür evleri sokakları kırmızıdır
Tercih edilmemiş metruk dolunaydılar

Kefeni kafiri birbirine karıştırırlar
Mezar giyinirler meşruluk haykırırlar

Titreyen bir şeyler üretir sıkılğan ışıkları
Mum serenat üretmez dizede ayrılık var

Meşhurlar iklimsiz şahitler cahildir
Tebessüm bulut olur gamzelere kar yağar

Mıknatıs dehlizlerinde aykırı kutupturlar
İsyân sevişir ihanet doğururlar

Kurşun geçirmez yelekler ve zırhlı arabalar
Çantalarda ülkesizlik emperyalist merhabalar

Sen aşkta sırsıklam sen sevdada galipsin
Yarın yürür elbet bugün emekleyen çocuklar

Bu çiçekler bu denizler bu güneşler herkesindir
Bin kez kurban verilse de kana da gelir bahar

Çok kuytu bir şiirde sizi biriktiriyorum
İmgeleminde aşk uyağında insan var

Bülent Aydın

Ay

Sessiz arkadaşlığı ayın eşlik ediyor sana,
dalgın gözlerinin bugün toza dönüşmüş
bir bahçe ya da avluda onu son kez çözümlediği
-zamanın derinliğinde yitip gitmiş- o akşam
ya da gecedен bu yana. Son kez mi?
Biliyorum, biri çıkıp şöyle diyebilir
günün birinde sana, tam da gerçeği söyleyerek:
Parlak ayı görmeyeceksin artık, tükettin
yazgının sana bağışladığı fırsatların toplamını.
Tüm pencerelerini açsan da dünyanın, boşuna.
çok geç artık. Onu bulamayacaksın bir daha.
Yaşamımız boyunca keşfeder ve unuturuz
o alışılmış güzelliğini gecenin. Biliriz,
göktedir hep ay. Oysa iyi bakmak gerekir ona.
Kim bilir, belki de sonuncusudur!

Jorge Luis Borges